

Krisztus dicsősége

Időpont: 1962. január 28. Vízkereszt utáni 3. vasárnap

Helyszín: Bácsa

Alapige: Kol 1,15-20.

Ének: 404

Aki képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte született;

Mert Ő benne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek;

És Ő előbb volt mindennél, és minden Ő benne áll fenn.

És Ő a feje a testnek, az egyháznak: aki a kezdet, elsőszülött a halottak közül; hogy mindenekben Ő legyen az első;

Mert tetszett az Atyának, hogy Ő benne lakozzék az egész teljesség;

És hogy Ő általa békéltessen meg mindent Magával, békességet szerezvén az Ő keresztyének vére által; Ő általa mindent, ami csak van, akár a földön, akár a mennyekben.

Ima:

Óh, mi Urunk, Jézus Krisztusunk! Aki azt mondtad egyszer tanítványaidnak: Te vagy az út, az igazság és élet. Téged imádunk nemcsak azért, mert Te vagy az út és velünk jársz, megmutatod, merre kell mennünk, hanem azért is, mert nemcsak velünk, hanem előttünk jársz, és nekünk csak lábaid nyomába kell lépnünk. Hálát adunk Urunk, hogy amikor körülöttünk és alattunk minden ingadozik, s egyedül egy lépéssel sem tudnánk előre jutni, akkor, mint egykor Péter a Genezáret-taván, megtapasztalhatjuk, hogy amíg szemünk Tereád néz, amíg kezünk Te utánad nyúl, s Te lehajolva átszegezett kezeddal megfogod kezünk, addig nem merülünk el. Kérünk Urunk, hogy a mi szemünk ne lásson, fülünk ne halljon mást, mint egyedül csak Téged.

Ámen.

Hozzá vagyunk szokva ahhoz, ha levelet írunk, annak mindig személyes kapcsolata van, személytől-személyhez szóló bizalmas jellege van. Rendszerint olyan dolgokról írunk a levélben, amely nem való nagy nyilvánosság elé. Híreket kérünk, híreket közlünk. A most felolvasott szakasz egyáltalában nem látszik levélnek. Nincs benne személyes vonatkozású közlés. Inkább olyan, mintha egy hittani értekezés kiragadott részlete volna, mert hiszen Krisztus tisztéről és dicsőségéről van benne szó. Pál nem azért írta ezt, mintha fitogtatni akarná hittudományát, hanem úgy látta, hogy az, ami ebben a szakaszban van, arra különösen is szüksége van a kolossébeli gyülekezetnek. A gyülekezetet ugyanis tévtanítók zavarták meg, mindenféle zavaros eszméket terjesztve. Ma már nem lehet pontosan megállapítani és összeállítani, hogy mi volt a tanításuk, de az világos, hogy úgy viselkedtek, mint akik többet tudnak Isten elrejtett titkaiból, mint az átlag keresztyén emberek. Azt mondták, hogy Krisztus hívei még csak a keresztyénség abc-jét ismerik, elemi iskolai tanulók, betűzgetik csak az írást, annak csak a betűit látják, a történelmi értelmét is értik, de a betűk közt lévő belső értelem még el van zárva előlük. Az írás mélyebb, szellemi értelmét nem ismerik. A betolakodott tévtanítók azt mondták, ők Isten titkainak ezt az ismeretét az angyaloktól közvetlenül kapták s mivel a kolossébeliek nincsenek összeköttetésben az angyalokkal, ezért nincsenek birtokában Krisztus titkai ismeretének sem. Még gyermekcipőben jár ismeretük. Aki az angyalokkal összeköttetésbe akar kerülni, annak meg kell tartania a törvényt és meg kell fegyelmezni testét. A kolossébeliek azt gondolják, hogy Krisztus felszabadította őket a törvény alól, holott pl. az

étkezési szabályok betartása, a szombat nap megtartása s a test fegyelmezésének elhanyagolásával nem lehetünk hasonlóak az angyalokhoz, s nem lehet mienk a teljesebb ismeret s ezzel a boldogság útja sem.

Ennek a tévtannak szomorú következményei lettek. A Krisztusban kijelentett kegyelem által való megigazulás helyett lábra kapott a törvény cselekedetei által való megigazulás gyakorlata, s mindez magával hozta Krisztus személyének és munkájának háttérbe szorítását is. Ezért írja Pál apostol a kolossébelieknek ezt a szép szakaszt, amelyben a Krisztus dicsőségéről beszél.

Pál úgy látja, hogy a keresztyénségben az a legfontosabb kérdés: Kicsoda néked Krisztus? Krisztus is ezt kérdezte Cezáriai Filippinél: Mit mondanak rólam az emberek és ti kinek mondotok engem? Ez a világ legfontosabb kérdése, ez dönti el földi boldogságunkat és örök üdvösségünket. Ezt a kérdést veti fel Pál is: Tudjátok-e, kicsoda Krisztus? Elmondja, hogy kicsoda Krisztus. Nem tanításként mondja el, hanem személyesen tesz bizonyosságot arról: Kicsoda nekem Krisztus.

1. Krisztus Isten megjelenése

Azzal kezdi, hogy Krisztus „...képe a láthatatlan Istennek, minden teremtménynek előtte született;” /15. vers/, és később a 19.-ben hozzáteszi: „Mert tetszett az Atyának, hogy Ő benne lakozzék az egész teljesség;”. Jézus tehát Isten tökéletes és elégséges kijelentése. Pál is jól tudja, hogy Isten titok. Emberi szem nem láthatja, emberi elme ki nem következtetheti. Végigrepülhet az ember a világűrön, láthat csodálatos dolgokat, hulló meteorokat, és visszajövet csak azt mondhatja: Istent sehol nem találtam! Mondják is ezt. Gondolkodó elmék végiggondolhatják a világ minden problémáját, verítékezve kereshetik a titkok értelmes magyarázatát, végül is odajutnak, hogy azt mondják: nincs semmi logikai szükség arra, hogy Isten van, nincs is. Isten láthatatlan és kikutathatatlan. Istenről csak annyit tudhatunk, amennyit csak Ő maga mond el magáról. Ez a kijelentés.

Különbséget szoktak tenni az általános kijelentések között. Három formáját ismerjük. Egyetemes kijelentés Istennek a teremtésben megmutatott kijelentése. A zsoltárok is tele vannak a teremtő Isten magasztalásával, aki a teremtésben megmutatta hatalmát és bölcsességét. Mindent hatalma szavával teremtett és mindent bölcsen és jól rendezett el.

Isten azután kijelentette magát a történelemben is. Ez is az egyetemes kijelentés egyik formája. A történelem változó eseményeiben, hegyek, hullámvölgyek váltakozásában, abban, hogy népek tűnnek fel s buknak alá a feledés tengerébe, benne van Isten igazsága. Közelről nem lehet ezt sokszor látni, de nagy távlatokban a történelem megmutatja Isten igazságos ítélezését.

Isten kijelenti magát az ember lelkiismeretében is. Lelkiismeretünk független tőlünk. Megítél bennünket. Megdicsér s békességével ajándékoz meg, mikor jó úton járunk, nyugtalanít, megdorgál és félelemmel tölt el, ha rossz útra tértünk.

Bármennyire igaz is az, hogy a teremtett világban, a történelmi eseményekben és a lelkiismeretben is benne van Isten kijelentése, mégis igaz az is, hogy egyikben sincs benne Isten kijelentésének teljessége. Megismerhetjük belőlük Isten hatalmát, gondviselő szeretetét, szentségét és igazságosságát, de nem láthatjuk meg ezekből azt, ami Isten szíve legmélyén van, a legmélyebb titkot, a bűnbocsátó kegyelmet, tehát a Megváltó Istent.

Isten ezt a kegyelmét jelentette ki az Igében, a bibliában. Az Ige Isten kijelentése. Nemcsak azért, mert Isten Lelkétől indítatva szóltak Isten szent emberei, de mert Istennek szent emberei Istenről szólnak ezekben az Igékben. Mégis azt kell mondanunk, hogy ez sem Isten teljessége. Nem az, mert azok az emberek, akik a bibliát írták, emberek voltak, ha mindjárt a Szentlélektől ihletett emberek is, de a Szentlélek által való ihletettségük nem abban állt, hogy kikapcsolódott emberségük és ők a Szentlélek diktálása nyomán írták le azt, amit Istenről mondani szerettek volna. Mindegyik szent író megőrizte jellemét, tudományát, stílusát, a Szentlélek által való ihletettsége állapotában is egyéniség tudott maradni, azért is van annyi különbség a biblia írói között. Igaza van Pálnak, amikor 1Kor 13-ban azt mondja: „...*rész szerint van bennünk az ismeret...*”. Mi csak egy részét látjuk mindig Istennek. Mint mikor egy nagy hegyet különböző oldalairól nézik, mindig annak csak egy részét látják s ezért minden oldalról más és más formáját látják. Istennek is mindig csak egy részét látjuk.

Mikor Isten leküldte Fiát a földre, akkor a teljes kijelentése Jézusban jelent meg a földön. Őbenne lakozott az Isten teljessége. Azt mondja Pál: Ő a képmása a láthatatlan Istennek, akiben benne lakozott az Isten. Jézus tehát nem csupán új és teljes tanítást tudott adni Istenről. Ha a benne kinyilatkoztatott kijelentés nem lett volna más, mint az, hogy benne olyan valaki beszélt nekünk a kikutathatatlan Istenről, aki látta és hallotta őt, tehát szem és fültanú, ez is igen nagy dolog lett volna. Ő azonban nemcsak Istenről szóló teljes tanítást hozott erre a földre, hanem benne maga Isten látogatott le a földre. Ő az Isten képmása. Pál azt mondja róla: öröktől fogva él, minden teremtmények előtte született. Ez azt jelenti, hogy Ő öröktől fogva van, tehát az Atyával egyenlő. Olyan az Isten, amilyenek Jézust láthattuk a földön.

A kolossébeli gyülekezetbe befurakodott tévtanítóknak ennyi kijelentés sem volt elég. Egyéb titkokat is szerettek volna tudni, pedig nyilvánvaló, hogy míg ember lesz a földön, mindig maradnak titkok Istennel kapcsolatban. Bűneink miatt maradnak titkok. Jézus is azt mondta, hogy a tiszta szívűek látják meg az Istent. A tisztavízű csermely tükreben látni csak tisztán a körülötte lévő természetet, a fölötté ragyogó kék eget, a rajta úszó apró báránnyal is, a forrás partján bólogató fákat, illatozó virágokat s a belétekintő emberarcot. A pocsolyában csak zavaros kép van, abban nem ragyog fel tisztán a környezet képe. Mivel a mi szívünk nem tiszta, ilyen zavaros pocsolya, azért ismerhetjük meg kevésbé az Istent. Bűneink eltakarják előlünk, mint felhő a fényes napot.

Maradnak azonban titkok a tisztaszívűek előtt is. Mikor János 16,12-ben Jézus egyszer tanítványaival ezekről a kérdésekről beszélget, azt mondja tanítványainak: „*Még sok mondani valóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok*”. Sok mindent elmondtam már az Atyáról, de sok mindent nem mondtam el és nem is mondhatom el, mert ti ezt most még nem érthetitek meg. De egyszer majd meg fogjátok érteni, mikor elöttetek a bűnbocsánat nyomán felragyog orcája, akkor meglátjátok Őt a valóságban, színről-színre.

Addig ennyivel kell megelégednünk. Aki pedig ennél többet akar tudni, aki azt hiszi, hogy ő rejtett igazság birtokában van, annak nem a kijelentése több, csak a fantáziája nagyobb, s nem mond igazat.

Azért hát hadd kérdezze meg tőlünk Pál bizonyágtétele: hisszük-e azt, hogy Jézusban és az Ő igéjében nekünk kijelentett Isten teljesen úgy, ahogyan mi azt fel tudjuk fogni és elégségesen, ahogyan az az üdvösségünkre való és szükséges. Mi nem szorulunk arra, hogy titokzatos angyali üzenetekből és túlvilági híradásokból ismerjük meg Isten mélységeit, nekünk elég az, amit Krisztus élő igéje kijelentett, amit Jézus látása szerint felfoghatunk s elég az üdvösségre is. Elég-e neked Krisztus?

2. Krisztus a teremtett világ Ura

Pál bizonyágtételében elmondja azt is, hogy Krisztus a világ teremtője. Így folytatja az apostol: *„Ő benne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek; És Ő előbb volt mindennél, és minden Ő benne áll fenn.”* Ezekben a versekben Pál három dologról szól a világgal kapcsolatban. Szól a világ teremtéséről, fenntartásáról és a világ végéről, illetve annak megítéléséről. A közfelfogás erre általában úgy szokott felelni, hogy a világot Isten teremtette. Ő tartja fenn és Ő fogja azt megítélni. Lehet, hogy ez sokaknak idegen gondolat, pedig ezt nemcsak Pál mondja és nemcsak ez az egyetlen hely az Írásban, amely ezt az álláspontot képviseli.

Mikor János evangéliumának első fejezetében a világ teremtéséről ír, ezt mondja: *„Kezdetben vala az Ige és az Ige vala az Istennél. Minden Ő általa lett.”* Az Ige mindig Jézust jelenti. János apostol is tehát úgy látja, hogy a világot Jézus teremtette.

Lukács 13,6-9-ben mondja el Jézus a terméketlen fügefa példázatát. A vincellér ott dolgozik a kertben s a gazda nézi a munkáját. Lát a kertben egy fügefát, amelyen nincs termés. Így szól a vincellérnek: Vágd ki azt! Ekkor a vincellér könyörögni kezd: Hadd tegyek még egy kísérletet vele! Mindent megpróbálok: megrágyázom, megkapálom, megöntözöm. Egy évig légy még irgalmas hozzá, s ha akkor sem terem, azután vágasd ki azt. Világos előttünk a példázat értelme: az Atya a gazda, Jézus a vincellér, a terméketlen fügefa pedig az emberiség. A példázat szerint a fügefa életét a vincellérnek köszönheti, az Ő közbenjárásának, aki kikönyörögi életét az Atyától, tehát Jézus Krisztusnak köszönheti életének fenntartását. Jézus kegyelme tartja fenn a világot. És mikor János evangélista feljegyezte 5,22-ben, hogy *„...az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta;”*, akkor Pál nem áll egyedül ezzel a látásával, mikor ezt írja: *„mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek;”* /16. vers/. Ugyanaz a látás: Jézus ítéli meg az élőket és holtakat!

Pál tehát úgy tekint erre a világra, mint amely egészen a Krisztus érettünk átszegezett kezében van. Békessége és élő reménysége ennek a látásnak a következménye. Ő azért tud úgy járni, hogy ahol mások kétségbeesnek, ő reménységgel néz előre, mert tudja, hogy abból a kézből, amelyen ott van a szögek nyoma, mely világosan mutatja, mit tett értem, abból a kézből reá csak béke és áldás származhatik. Elég-e ez neked ez élő reménységre?

3. Krisztus az egyház feje!

Így ír erről: *„És Ő a feje a testnek, az egyháznak: aki a kezdet, elsősülött a halottak közül; hogy mindenekben Ő legyen az első;”* /18. vers/. Az egyház kérdése Pál apostol számára nagyon nehéz kérdés volt. Ha valaki a világon egyházas ember volt, akkor Pál az volt. Büszkén vallotta magát farizeusnak, még keresztyén életében is el-el emlegette. Egész életét, minden tudományát, szívének minden képességét, akaratának minden erejét az egyház szolgálatába állította. Az egyházért mindenre kész volt, életét is hajlandó volt feláldozni érte. Aki az egyház ellensége volt, az az ő személyes ellensége is volt. Ezért az „egyházért” üldözte a keresztyéneket is. A damaszkuszi út ebben a kérdésben nagy fordulatot jelentett számára. Ott látta meg, hogy az a zsidó egyház, melynek fanatikus szerelmese volt, elvetette és gyűlölte Messiását. Igaz ugyan, hogy a rómaiak feszítették keresztre, de Ponczius Pilátus mosta a kezét s nyilvánosan kijelentette a tárgyaláson, hogy ő nem talál benne semmi bűnt. Pál felfogásában ez nagy törést jelentett. Számára továbbra is Isten választott népe, egyház maradt a zsidó egyház is, de úgy nézett rá fájdalommal, mint valami fej nélküli holttestre, mert elvetette magától ez az egyház a neki ígért Megváltót, az egyház fejét.

A keresztyén egyház is probléma volt Pál apostolnak. Ő világperspektívában látott s ezért volt ezen a vonalon nagyobb áttekintése az egyházzal is, mint bárki másnak. Igaz, hogy az őskeresztyénség az első szerelem idejében élt, de ez a szerelem sokakban kezdett már hidegülni s az egyház testén szeplők és sömörögések éktelenkedtek. Önmagában nem volt szeretetre méltó, Pál mégis tudta szeretni, mert habár látta rajta a sömörögést, mégis a Krisztus testét látta benne. Lehet, hogy sóvárogva gondolt arra, milyen jó lett volna, ha Jézust életében láthatja, ha megsimogathatta volna köntösét, ha lába elé borulhatott volna. Ez a lehetőség elmúlt – és mégsem múlt el. Az egyházban itt maradt Krisztus teste, sokszor megcsúfoltan, meggyalázva, mint valamikor maga Krisztus is a keresztfán, de mégis az egyházban Őt szerethetem, ápolgathatom, dédelgethetem.

Ez a látás tette Pált bizonyossá abban is, hogy az egyház elpusztíthatatlan, mint ahogy maga Krisztus is elpusztíthatatlan. Amíg az egyház feje Jézus Krisztus, amíg az egyház az Ő fejével gondolkodik, a szemével lát, az Ő ajkával szól hozzá a világ eseményeihez, addig elpusztíthatatlan s a pokol kapui nem vehetnek rajta diadalmat. Ha azonban elszakad Krisztustól, olyanná válik, mint egy lefejezett, oszlásnak induló hulla. Magától elpusztul, nem is kell elpusztítani.

Tudsz-e te így nézni az egyházra? Tudod-e így nézni és látni ezt a kis gyülekezetet? Tudod-e úgy látni, hogy nektek is úgy kell ragaszkodni a Krisztushoz, mint a fejhez? Tudod-e Krisztust szeretni az egyházban?

4. Krisztus a békesség fejedelme.

Ez Pál utolsó bizonyágtétele Krisztusról. A kirendelt szakasz utolsó verse így szól: *„tetszett az Atyának..., hogy Ő általa békéltessen meg mindent Magával, békességet szerezvén az Ő keresztyének vére által; Ő általa mindent, ami csak van, akár a földön, akár a mennyekben.”* Itt Jézus Krisztus dicsőségéről úgy énekel, hogy Krisztus a békesség fejedelme. Tudja, hogy nincs békesség a világon. Szakadék van Isten és ember között. Jézus Krisztus azért jött e világra, hogy ezeket a szakadékokat megszüntesse és áthidalja. A szakadék két partjára keresztfáját fektette oda hídnak, hogy az legyen az átjáró és Isten kibéküljön az emberrel, ember az emberrel, hogy legyen békesség a földön és jóakarát az emberek között. Ahol Jézus megjelenik, ott békesség támad az emberben és az ember körül is. Pál úgy látja, ahol Jézus megjelenik és megszólal, ott minden megbékél és elcsendesedik, mint a mai vasárnapra kijelölt oltári szentleckében is /Máté 14,22-33/ elül a vihar, megszűnik a félelem, békesség van tengeren, a hullámokban elsüllyedő ember biztos csónak talajára lép, mihelyt Jézus megjelenik és megszólal.

Pál bizonyos sok mindent tudott volna még írni erről a kérdéstről, hiszen neki Krisztus volt minden mindenkiben, mégis pontot tesz erre a kérdésre, mert nem az a célja, hogy egy témát kimerítsen, okos gondolatokat írjon, hanem egyszerűen csak ki akarja önteni szívét, szeretné tollát nem a tintába, hanem szíve vérebe mártani, hogy vérevel írja meg, kicsoda neki Krisztus. Nem öncélú, amit mond. Bizonyos nem is azért írta meg, hogy a kolossébeliek tudják, kicsoda neki Krisztus, de azt szeretné, ha abba a himnuszba, mely eltölti szívét, mikor Krisztusra gondol, s amely csak pár akkordja a mennyei seregek Krisztust dicsérő hallelujájának, tudna beleolvadni a kolossébeli gyülekezet is, s együtt zengenék: Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicséretet, tisztességet és áldást!

Bele tudsz-e te is kapcsolódni ebbe a szent himnuszba? Drága-e neked Jézus Krisztus? Lehet, hogy egy egész életen át kitérsz e kérdés megválaszolására elől, de egyszer ne felejtse el, meg kell állnod a Töviskoronás trónja előtt s ott Ő teszi fel neked a kérdést: Te pedig kinek

mondasz engemet!? Ez elől a kérdés elől nem lehet kitérni. Boldogok, akik akkor dicsérni fogják az Urat, a maguk módján, a saját maguk által megtapasztalt élmények alapján állva.

Ámen.

Ima:

Bocsáss meg Urunk, hogy olyan sokszor nem láttunk Benned mást, mint kiváló embert! Végigkísértük életedet a betlehemi bölcsőtől Arimáthiai József sírkertjéig és csak azt láttuk, hogy Te is úgy járkáltál, mint mi, el tudtál fáradni, mint mi, hogy neked is szükséged volt éjszakai pihenésre, mint nekünk, szükséged volt a mindennapi kenyérré, mint nekünk, szomorkodtál, sírtál, mint mi, bocsásd meg, hogy mi ennél nem láttunk többet. Pedig az is nagy dolog, hogy Te emberré lettél, hogy Isten képmását hoztad le a földre. Bocsásd meg, hogy számunkra nem jelentett különösebbet tanításod sem, csak elmondjuk őket, mint a leckét. Óh, kérünk, hadd teljék meg szívünk boldog érzéssel, mint a kételkedő Tamásnak, aki lábaid elé borult s azt ölelve mondta: én Uram és én Istenem! Kérünk, ragyogtasd fel előttünk dicsőségedet, hadd lássunk meg Téged s legyen vakító bármi kincs, Te légy szívünknek drága egyedül.

Könyörgünk azokért, akik kisebbitenek, gyaláznak, letagadnak Téged. Szent Lelked által világosítsd meg őket és azokat is, akik nem gyűlölnek, de nem törődnek Veled, tapló szívüket gyújtsd lángra, hadd izzék minden szív, hadd zengjék ők is az angyalokkal: Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen tisztességet, dicséretet és áldást.

Ámen.